Зима прийшла до нас відразу,
стрибнула з гір, в долини впала,
вся в шатах з інею-алмазу,
вся в білих блисках сповивана.
Вітаймо ж цю струнку й вродливу
із криги вирізьблену діву!
Он гострий вітер марно хоче
з ялинки збити сніжні пута
і марно промінець тріпоче
на ній,— вона стоїть закута,
покровом сніжним вкривши лоно...
Наш ліс увесь, увесь холоне!
Ріка димить, вгорнувшись в пару,
уже пливуть по ній крижини.
Голодний заєць вибіг з яру
шукать поживи під хатини,
лякливе птаство ген з узгір'я
летить до нас аж на подвір'я.

Дарма шукатимеш на схилах,
чи ломикамінь десь чорніє,-
зухвалий сніг в наметах білих
його сховав,— і все біліє;
лиш під горою, біля річки
чорніють клапті невеличкі.

О, гарна ти, морозна діво!
Тебе вславляє пісні слово,
хоч з криги встала ти гордливо,
хоч огорнула нас раптово —
тебе благать я ревно буду:
"Пошли весну моєму люду!"

1890